

Toldbyrden hviler med saa smaa Beløb paa hele Landbefolkningen, maa man virkelig spørge: Hvorledes kan saa Statskassen faa 30 Mill. ind ved denne Skat. Det kan saa ikke ske paa anden Maade end ved, at Toldbyrden maa være en Skat, der hviler opad i en ganske overordentlig Grad. Det maa være en Skat, som har en stærkere stigende Skala, end vi have paa noget andet Omraade, thi naar Gennemsnittet for en Familie paa 5 Personer er 100 Kr., og det her kun beregnes til 23, maa det jo ligge i, at der er andre Familier, som komme til at betale et langt større Beløb, ellers vilde det jo være aldeles umuligt, at de 30 Millioner Kroner kunde gaa ind i Statskassen og de 20 Millioner Kr. til Fabrikkerne. Det, der undrer mig i saa høj Grad, er, at det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds, som her i Salen saa stærkt har fremhævet Toldskattens Uretfærdighed, ikke har imødegaaet den ærede Ordfører, som fremkom med disse Bemærkninger i Gaar. Jeg synes, at netop han maatte have paavist, at disse Talberegninger maatte være absolut forkerte. Jeg for mit Vedkommende føler mig overbevist om, at de Beregninger, der ere gjorte nede i det andet Ting, for at vise, hvorledes Byrden hviler paa de forskellige Samfundsklasser, ere absolut forkerte, og at man har glemt at tage en hel Mængde Toldsatser med. Men det mærkelige for mig er, at under Agitationen, som ogsaa jeg har deltaget i, ude i Befolkningen, er man stadig gaaet ud fra, at de indirekte Skatter vare noget af det, der faldt mest uretfærdigt og hvilede tungest paa mange Smaakaarsfolk, og nu vender man omkring og forsvarer det stik modsatte. Og det maa jeg særlig fremhæve over for det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds, thi ingen har oftere end netop han gentaget, hvor uretfærdig Toldbeskatningen var. Jeg mener fremdeles, at Toldbeskatningen er en uretfærdig Skat, der hviler med et betydeligt Beløb netop paa Smaakaarsfolk. Jeg indrømmer, at Landbefolkningen bruger ikke saa mange toldpligtige Varer som Købstadbefolkningen, men jeg tror, at det Forhold, som her er fremhævet, at Landbefolkningen skulde bruge for et saa forsvindende Beløb toldpligtige Varer, er absolut galt, og jeg havde, som sagt, ventet, at særlig det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds havde imødegaaet Flertallets Ordfører i denne Henseende.

Oct. Hansen: Den ærede Ordfører dvælede i Gaar længe ved det Synspunkt,

at man her i Tinget og navnlig vel den ærede Ordfører selv havde deltaget i disse Forhandlinger om Skattereformen under den bestemte Forudsætning, at en Brændevinsskat ogsaa skulde udgøre en Del af det samlede Resultat, og han bebrejdede derefter Folketinget, at det endnu i den 11te Time havde vist, at denne Forudsætning var forkert, at den bristede. Jeg forstaar ikke rigtig, hvorledes den ærede Ordfører kan tale om en saadan Forudsætning, thi de Lovforslag, der ere gaaede herfra, navnlig Toldlovforslagene, have jo været indrettede paa Balance, som man kalder det, Toldindtægterne afbalancerede saaledes, at der ikke var noget Deficit, der skulde dækkes. Paa den Maade har Flertallet her sendt den ene Toldlov ned til Folketinget efter den anden. Alene paa den, der blev sendt ned i Aar, var der en Underbalance paa 1,800,000 Kr., som jo ikke er mere end vi, i Betragtning af, at Toldindtægterne stige og stige, meget vel kunne undvære Kompensation for. Naar man altsaa handler paa den Maade, handler man ikke under den Forudsætning, som den ærede Ordfører fremhævede. At han nu i sit stille Sind tilligemed sine ærede Kolleger er gaaet ud fra en forkert Forudsætning, kan han dog virkelig ikke gøre Folketinget ansvarligt for. Desuden skal jeg erindre om, at naar man nu bebrejder Folketinget, at det siger sin Mening med Hensyn til Brændevinsskatten, og at det ikke har sagt den for længe siden, saa skal det dog huskes, hvem det er, der foranledigede, eller om jeg saa maa sige, nødede Folketinget til at sige sin Mening bestemt. Det var jo det høje Lands-ting eller i hvert Fald dets Udvalg, der paa en meget peremptorisk Maade satte Folketinget en kort Frist til at erklære sig, hvad det tidligere ikke havde fundet Anledning til. Da man saa, som jeg sagde forleden Dag, satte Folketinget Kniven paa Struben og sagde, at man vilde have Svar, saa fik man Svar. Men det blev desværre nej i Stedet for ja; det er det eneste, man kan sige dertil. Den Forudsætning, den ærede Ordfører talte om, var ganske uberettiget. Det vil jo erindres, som ogsaa det 2det ærede Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) mindede om i Gaar, at i December Maaned, tror jeg, ved første Behandling af Skattelovene, blev der fra Mindretallets Side, de, der ere Meningsfæller med Flertallet i Folketinget, paa en meget tydelig og klar Maade udtalt, hvorledes man vilde stille sig til Brændevinsloven. Ærede Medlemmer ville huske, at de Mænd,